

FOLKEMØDE 2026. At få eller tage ordet. På Talerørs-scenen giver vi ordet til dem, der ellers har svært ved at blive hørt. Faktisk er det et krav for at bruge vores scene, at man har en eller flere SAND'e eksperter med - og at de får første og sidste ord. Foto: SAND

SANDSIGER

Nr. 8
August
2026

FOLKEMØDE 2026: Fællesskab og fejring

Igen i år stillede SAND vores Talerørs-scene op på Folkemødet. Missionen er helt klar; vi vil give ordet til folk, der ellers har svært ved at komme til orde. I år introducerede vi også konceptet 'Det ægte folkemøde': Kom og mød en hjemløs og stil alle de spørgsmål, du ellers ikke tør stille om hjemløshed og udsathed. De SAND'e eksperter stillede sig selv og deres erfaringer til rådighed, SAND diskede op med snacks, tæpper i græsset og kolde drikke. Og snakken flød, så det næsten ikke var til at stoppe

igen. "Folkemødets bedste event", som en kvinde sagde inden hun travede videre ud i vrirnen.

Ellers bød Talerørs-scenen på samtale-saloner, debatter, Hjemløse-monopole, øste af deres ofte krøllede og anderledes gode råd, vi spillede Jeopardy og vi fejrede SANDs 25 års jubilæum med kulørte alkoholfrie drinks, fernisering på kunstprojektet og ikke mindst følgende fine tale fra Nina Brünes, formand for Rådet for Socialt Udsatte.

Kære alle sammen

Tak for invitationen – og tak fordi jeg må være med til at fejre SANDs 25-års jubilæum og indvie årets fælles kunstværk her på Folkemødet. Først og fremmest: Tillykke med de 25 år.

I vinters stod Henrik Mas og jeg sammen på Amalienborg til nytårskur hos kongeparret. Det var første gang for os begge. Og mens vi stod der blandt ministre, organisationer og samfundets

mange repræsentanter, var det meget tydeligt, hvor langt SAND er kommet.

For 25 år siden var det langt fra en selvfølge, at mennesker med erfaringer fra hjemløshed blev inviteret ind i de rum, hvor beslutninger træffes. I dag bliver SAND lyttet til. I bliver taget alvorligt. Og I bliver anerkendt som en vigtig stemme i samfundsdebatten.

Det er ikke kommet af sig selv. Gennem 25 år har SAND samlet mennesker i hjemløshed og givet dem en stemme. I har kæmpet for respekt, rettighe-der og indflydelse. Og I har været med til at ændre den måde, vi som samfund taler om hjemløshed på.

Da jeg arbejdede som gadesygeplejer-ske, brugte jeg næsten dagligt tid på at forklare, at hjemløshed ikke er et valg. At ingen vælger at miste sit hjem, sin tryghed eller sit fodfæste i livet. Den holdning møder man heldigvis sjældnere i dag.

Der er sket en vigtig udvikling i forstå-elsen af hjemløshed. Flere anerkender i dag, at hjemløshed er et fælles sam-fundsansvar. Den udvikling har SAND været med til at skabe.

Men det, der måske imponerer mig mest ved SAND, er fællesskabet.

I organiserede jer oprindeligt i bruger-råd på herberger. Siden har I udviklet jer til en organisation, der uddanner bisiddere, udgiver guider til rettigheder

og muligheder og hjælper mennesker med at navigere i et ofte uoverskueligt system.

Bare fordi man er hjemløs, er man ikke retsløs - SAND formår både at sætte retssikkerhed på dagsordenen blandt beslutningstagere og at hjælpe menne-sker i hjemløshed med at få det de har ret til.

I hjælper mennesker med at finde deres stemme. Men I hjælper også mennesker med at hjælpe hinanden.

Der er en styrke i det fællesskab, som vi andre godt kan lære noget af. En om-sorg, en solidaritet og en evne til at pas-se på hinanden, som ikke altid får den opmærksomhed, den fortjener.

SAND er også blevet en vigtig del af de demokratiske fællesskaber. I dag sidder SAND-repræsentanter i lokale og regio-nale udsatteråd og bidrager med vigtige erfaringer og perspektiver.

SAND har aldrig været tilfreds med sta-tus quo.

I insisterer på fremskridt.

Og ting flytter sig faktisk. Ikke mindst med hjemløse-reformen og omlægning-en til Housing First, som bygger på den enkle erkendelse, at mennesker har brug for et hjem, før de kan bygge resten af livet op.

Men der er stadig meget at arbejde for. Og derfor er der i den grad stadig brug for SAND.

Og det bringer mig til det kunstværk, vi samles om her i dag.

Et kunstværk, hvor mange mennesker hver især maler en lille firkant og sam-men skaber et større billede.

Det er et meget fint billede på SAND.

Mange mennesker. Mange historier. Mange erfaringer. Hver især bidrager de med noget unikt. Men først når de sam-les, opstår det store fælles billede.

Og ved siden af står nøglehullet.

Et symbol på systemets dør. Men også på den hoveddør, man endelig kan lukke bag sig, når man får et hjem.

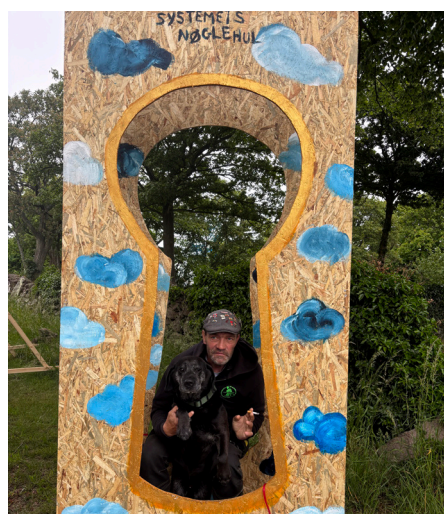
En dør, man kan kigge ind af. Og en dør, man kan kigge ud af.

For et hjem handler ikke kun om mur-sten og et tag over hovedet. Det handler om et sted, hvor man føler sig hjemme. Det handler om tryghed. Om værdighed. Om at få mulighed for at se fremad.

Derfor håber jeg, at SAND også de kom-mende år vil fortsætte med at skabe fællesskaber, bygge broer og samska-be løsninger – sammen med Rådet for Socialt Udsatte og alle de andre gode kræfter, der arbejder for det samme mål: Nemlig at alle mennesker får mulighed for at høre til. At alle mennesker får mu-lighed for at føle, at her hører jeg hjem-me.

Stort tillykke med de 25 år – og tak for kampen.

Tak.

Det betaler sig at kæmpe: Hønsehuset 2.0

I tyve år har beboere i Ladegårdsparken i Holbæk haft et sted at mødes, holde til og drikke øl, nemlig Hønsehuset. I december 2024 blev stedet jævnet med jorden. Lige siden har bl.a. Helle Kjeldgaard Madsen fra SAND Vestsjælland kæmpet en brav kamp for at få Hønsehuset tilbage. (Læs første del af kampen om Hønsehuset i SANDsiger, januar 2025)

Af Helle Kjeldgaard Madsen, SAND Vestsjælland og medlem af Holbæk Udsatteråd

Efter Hønsehuset var blevet revet ned d. 10/12 2024, deltog alle brugerne i et møde i caféen i Ladegårdsparken. Sammen med Stine Welent fra Udsatterådet deltog blandt andre Holbæk Boligselskab, politiet, SSP, Ladegårdsparkens bestyrelse og Det Boligsociale Team. Her fik vi at vide, at området ikke var blevet ryddet på grund af os, men fordi udefrakommende havde solgt stoffer ved Hønsehuset. Det forstod vi godt – stoffer har aldrig været accepteret hos os.

Vi fik samtidig at vide, at vi frit kunne opholde os i Ladegårdsparken. Det viste sig dog ikke at passe. Da vi begyndte at samles ved Aktivitetshuset, blev borde-bænkesættene fjernet og låst fast med kæder, så vi ikke kunne bruge dem.

Hvad nu?

I januar deltog jeg sammen med tre andre brugere i et møde på kommunen med blandt andre Stine Welent, socialudvalgsformand Jakob Villadsen og politiet. Vi talte om mulige placeringer til et nyt samlingssted og om at oprette en forening. Det sidste var der dog ikke opbakning til blandt brugerne.

Foråret og sommeren 2025 bød ikke på mange fremskridt. Et planlagt møde blev aldrig til noget, fordi kommunen ikke ønskede, at vi brugere deltog. Under kommunalvalgkampen benyttede jeg enhver lejlighed til at spørge politikerne, hvad de ville gøre for at mindske udsathed i Holbæk.

Ved et vælgermøde i Ladegårdsparken blev den tomme gamle brugs så nævnt. Et medlem af Ladegårdsparkens bestyrelse foreslog, at Hønsehuset kunne få flaskerummet. Det var præcis det, jeg selv ville sige. Jeg tilføjede blot, at vi også håbede at kunne bruge gården om sommeren.

Et nyt Hønsehus!

Den 24. februar 2026 søgte vi aktindsigt i sagen. Stine Welent hjalp med at gennemgå materialet, og jeg sørgede hele tiden for at informere alle brugerne i vores Facebook-gruppe. Ingen blev holdt udenfor.

Den 1. april skrev borgmesteren til mig, at der var et møde på vej. Det blev afholdt den 13. april med borgmester i Holbæk, Christina Krzyrosiak Hansen, Jakob Villadsen, Erik Kjærgaard Andersen, Stine Welent og mig. Da de sagde, at de ønskede at give os Hønsehuset tilbage – eller noget tilsvarende – var jeg næsten ikke i stand til at høre resten. Bare de ord betød alverden. Kort efter viste vi politikerne området og pegede på flaskerummet i den gamle brugs og det grå skur som vores klare ønske. Stine sendte efterfølgende vores ønsker videre til kommunen.

Vi fik lovning på svar omkring medio maj, men først den 8. juni kom mailen, jeg havde ventet på. Erik Kjærgaard Andersen skrev, at kommunen ønskede at tilbyde Hønsehuset flaskerummet og en lille gårdhave med læ.

Jeg hoppede af glæde. Det var svært at holde nyheden for mig selv, indtil jeg kunne fortælle den til alle brugerne.

Da jeg læste mailen op på vores næste møde, blev den mødt med jubel, klapsalver, kram og lettelse.

Den 15. juni mødtes vi med kommunens ejendomsmedarbejder Murat Erdogmus. Vi havde forberedt os på en forhandling, men det blev slet ikke nødvendigt. Han viste os rundt og fortalte om planerne: Eget toilet, tekøkken, nyt vindue, en væg, der skulle fjernes og andre forbedringer. Vi fik endda lov til straks at tage gården og en del af det grå skur i brug.

Mens jeg skriver dette, får jeg stadig en klump i halsen. Det har taget halvandet år, men Hønsehuset får endelig et nyt hjem. Det bliver ikke præcis det samme sted, men næsten. Nu håber vi bare, at vores 15-16-årige Tigermis også flytter med.

Hvor vil du bo?

Forleden fik jeg spørgsmålet "hvor vil du helst bo?" ...

Det spørgsmål ramte lige ned i et sår, jeg har båret rundt på i mange år. "Hvor vil jeg helst bo?"

For mange er det et praktisk spørgsmål. For mig er det næsten et eksistentielt spørgsmål.

Hvor hører jeg til?

Hvor er der plads til mig?

Hvor kan jeg slå rødder uden at miste dem igen?

Jeg har prøvet at bo mange steder i Danmark, men jeg har bare ikke fundet den jord endnu, hvor mine rødder har fået lov til at gro!

Når jeg hverken har familie, et arbejde, børn, kæreste eller et sted, der naturligt kalder mig HJEM, så kræver det meget at finde sin retning.

Jeg skal selv skabe mine dage, mine eventyr og min følelse af at høre til. Det er både en frihed og en ensomhed på én gang.

Derfor kan jeg heller ikk ærligt svare på, hvor jeg helst vil bo. Jeg ved det simpelthen ikk.

Ondt i maven og klump i halsen får jeg da fra tid til anden ved at bo ud ad mine biler, men når det nu er der ingen bestemmer over mig og ingen kan gøre mig fortræd, så pyt.

Men én ting ved jeg: Jeg er dog villig til at blive ved at prøve at finde et sted.. For hvem ved... måske er det dér, mit næste eventyr – eller måske endda mit hjem – venter.

Her går jeg så... en aftenur med dyrene inden vi skal ind og sove i vores hjem på 4 hjul på ca 3 kubikmeter..

Vi gik forbi noget nybyggeri i dag. Jeg prøvede at forestille mig, om det var sådan et sted, jeg kunne føle mig hjemme.

Men helt ærligt... nej. Jeg tror aldrig, jeg finder hjem i en opgang, et højhus eller en lejlighed midt inde i byen.

Jeg ved faktisk ikk, hvordan jeg gerne vil bo. Jeg ved bare, at lige nu er bilen det sted, hvor jeg føler mig allermest tryk. Det er her, jeg føler mig mest hjemme.

ForHÅBentlig ændrer det sig en dag. ForHÅBentlig finder jeg et sted, hvor mine rødder KAN, MÅ og har LYST til at gro.

Det handler om at finde et sted, hvor jeg ikk hele tiden skal være klar til at pakke mit liv sammen...

... indtil da, er bilen stadig vores hjem.

BISIDDER KURSUS

... for nye bisiddere i SAND. Vi kommer rundt om temaer som bisidderens rolle, tavshedspligt, mødet med systemet og meget andet.

Kurset er for dig, der er hjemløs eller har været og som vil støtte andre.

9 - 10/9 på Brogården, Middelfart

Fuldt program følger tættere på kursusstart.

Tilmelding på sandudvalg.dk

Det sker i SAND: Kurser og arrangementer. Flere arrangementer følger – så hold øje med kalenderen her – og på sandudvalg.dk. Det er altid gratis at deltage i SANDs arrangementer. Togbilletten vil vi gerne have din boform til at betale.

August

18/8	Bestyrelsesmøde i SAND	10.30 – 15
19/8	Evalueringsmøde af Folkemøde'26	11 – 16

MødecenterOdense, Buchwaldsgade 48, Odense
Vi mødes på Odense Banegård kl. 11.00

September

9-10/9	Bisidderkursus	10.30
17/9	Opfølgingsdag - grønlandske bisiddere	10.30

Brogården, Abelonelundsvej 40, Middelfart
MødecenterOdense, Buchwaldsgade 48, Odense